

GS 921

Ätta alldeles nya

mycket muntra och trelliga

Vali för.

Den Första.

Uti en ljust filar i se supen.

Den Andra:

Uti en stog i Tustland.

Den Tredje:

Krögaresäten, hertiga lunan.

Den Fjerde:

Uti en Alphrodite, inbäddad i en ljust.

Den Femte:

Uti en wi hade go' wänner, en st.

Den Sjette:

Uti en isfrån fästern kommer jag nu.

Den Sjunde:

Uti en wänneres respektive god wänner.

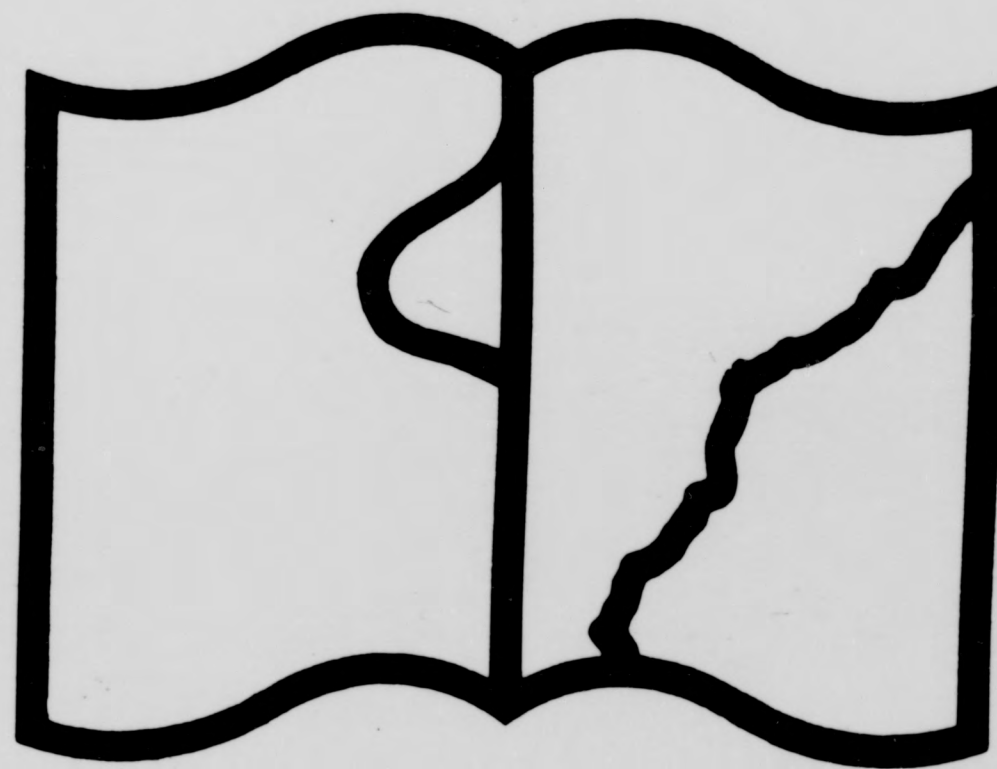
Den Åttende:

Ja, Uti en ljust i runda ibland.

Galgar.

Tryckt hos M. & M. Westman.

Pris: 3 fl. 196.

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

Den frimur

Den som

Profflet

myg

Den

Den

Den

Suppen.

Uck, hur hastigt filar icke supen Genom swalget ned är
magen till, Knappt den första hunnit genom strupen
Förr'n den andra man sig hafwa vill. Sup då när och hvar
och hur dig lyfter, Sup i glädjens gyllne solstensda'r, Sup,
när sorgen gör din lefnad dyster, Sup när som din flicka
dig bedrar.

2. Uck, en sup den tröstar djerft i nöden, Uck, en sup
ger ynglingen nytt hopp, Uck, en sup tar fasan bort för dö-
den, Uck, en sup ger kraft åt själ och kropp. Uck, en sup den
gör så mångens lycka, Krögar'n finner sig så hjertans nöjd,
Sjelfwa gubben dansar wid sin krycka, Barnets tårar bytas
uti fröjd.

3. Sup då glädtigt hvar minut du äger, Sup bestån-
digt morgon, middag, qväll; Och en gång du på ditt sista
läger Domnar bort af sista ruset säll. Då skall dig i döds-
minuten smaka Nectarn, sista supen som du tar, Kyss ditt glas
och kasta se'n tillbaka Sakna'ns blick, på flaskan, som blir qwar.

2.

Det war godt!

Bort i en skog i "Zusland" en flicka gick så när för
sjung opp, opp, opp, för sjung aj, aj, aj; Der låg
bakom en stubbe en lurande vedett, För sjung aj, för sjung
opp för sjung aj, aj, aj. —

2. Och flickan gick till busken och börja' plocka bär, Men
märkte ej den skåmen, som hade lagt sig der.

3. Wist woro bären röda, men rödare des' mund, Och
jägaren war skarpsytt och jagaren war ung.

4. Han lade an gewär och skrålade: Wer da? Men
flickan föll till marken — så wille jagarn ha!

5. Och jagarn plocka' rosor se'n flickan plockat bär. Det
war ett bättre göra, än hwila på gewär.

6. Och jagarn plocka liljor förutan all paron, Snart
låg i gräset slagen den hela bataljon.

7. Och jagarn talte till den "tuffa" blott,
Och slickan skrek och ropte "Ach Gott, ach Gott, ach Gott!"

8. Men bäst som jagarn plocka' så kom der en officer
Hwad nu din satans slängel, är detta frigsmaner?

9. Förlåt mej nådi lytnant, jag följde instruktion Och
talade med tecken tills fången tog reson.

10. Hwad skulle jag väl göra; hon annars ej förstått
Och sjelfwaste min fånge nyss sa', att det war godt. —

3.

Krögaren.

Krögaresäten, herrliga lundar, Som emot törsten oss bjuder
Ett wärn! Krögarn wid disken hickar och blundar, Håller
i hand ett stårande jern. Törstande qwida. — Krögarn han
skryter utaf det öl ur stånkorna flyter, Skorpan till supen
wänligt han bröter, Fyller i glasena här och der. Och ma-
damen arrigt niger, Löser hufwan från hjesan, schawln från
sin barm, Inom wifsen nått hon stiger, Sitter ned uppå
stolen så frodig och warm. Med sådan fryntlig mor Sig
krögarn lycklig tror, Fruktar aldrig wid brånwinets stegring
och fall; Om han tumlar under bordet, Hon i stället kan
höra hans fuktiga fall.

2. Krögaresäten, Krögare:dar, Klippor för ynglingens el-
diga mod! Eiden omsider allting förslår, Isar till slut det
warmaste blod. An uppå knå den hulda man gungar,
Stål wåra tåcka hjertliga ungar! Uck! men när åldren hjes-
san betungar, Gläcks småningom wårt begär.

4.

Dryckes-sång.

En Aphrodite inbäddad mellan dunen, I naturens ofskylts
Stöna högridsstrud, Wäntar Aspaste i swällande paulunen
Uck! för länge re'n att samna mig som brud, Men, att lem-
na bålen innan den är slut? Nej, Madame får wänta tills
wi druckit ut.

2. Wänskap är en plantor alltför swår att finna, We-
den icke fått förstånd att odla den! Heldre jag förlorad ger
en ålstarinna, An jag skämtar bort en gammal pröswad
wän. Men att lemna bålen innan den är slut? Nej, få-
ra wänta tills wi druckit ut.

3. Uck wist är det skönt att stolt och modigt strida För

den goda saken, som för oss står. Till belöning se'n på frö-
wid Kungens sida, som för oss står. Men att lemna bålen etc. Nej, låt åran wänta tills
druckit ut.

4. Om wi mycket bång och buller funnat göra, Hylla
wi af seklers lof i grafwens samn, Fast det föga hörs af
balsameradt öra, Efterwerlden fallar det oddligt namn.
Efterwerlden, född se'n bålen tagit slut, Har god tid att
wänta tills wi druckit ut!

5. Mången icke tror hur ljust det är att leta Wisdom
ur de gamlas djupa magasin, Att i alla lärdomsgrenar red-
ligt weta Skällnaden emellan dragg och årligt win. Men
att lemna bålen etc. Ah, tide nog att grubbla se'n wi
druckit ut.

6. Huru mycket än Hans Wördighet må ropa: Wisdom
är blott grus, förgånglighet och mull? Är det likawäl rätt
roligt att tillhoppa Ha en samlad fyrk af några tunnor gull.
Men att lemna bålen etc. Nej! men jag vill samla, se'n
wi druckit ut.

7. Gröna gräset gror och bäckarne hörnera, Nästren
från sin bäck re'n bdrjat har På sin Zauberslöje sitt the-
bariera; Lusten är så mild och himlen azurklar. Men
att lemna bålen etc. Nej, wi se naturen se'n wi druckit ut.

8. Skåda mörten röddgd spritter der i wiken, Se
braxenleken sluder wattnet opp, Glupsta gaddan jagar ab-
ren och siken, Ei en gång Zephiren skakar fäswens to-
Men att lemna bålen etc. Nej, låt reda noten tills
druckit ut.

9. Re'n Aurora purprat östra himlaranden, Sol stoppa
luren i sitt federal. Annu mumfar Jöns på spåda nörä-
landen, Wilda kopplet gnisslar, åter tuppen gal. Men att
lemna bålen, etc. Nej, låt Jösse mumsa tills wi druckit ut.

10. Kors! hwad klämtar flockan? tretton, fjorton, fem-
ton, Pang der ha wi ägget — Pang! ännu ett stott, Kung-
gen och Soldaten de så lyda klämtton, Lågan sammar fu-
ren, råttu blir det brådt. Men att lemna bålen etc. Nej,
låt knuten brinna tills wi druckit ut.

11. Himmelsböga wågen sköljer öfwer stutan, Tim-
mannen letar ett förborgadt läck, Masten wräks i sjön
wraket wräker utan. Pumpa! pumpa! pumpa! alla
på däck! Men att lemna bålen etc. Ah nej, strunt i
tills wi druckit ut.

Wisligt gör wäl den, som omwänd, Hwad
kafat här, det så wi supa der, Jag tänkt, att
marast mig omwända, Fast det att må lösta änger och be-
wär, Men att lemna bälén, etc. Nej! nog blir jag omwänd
se'n wi druckit ut.

13. Lifwet är ändå, förståndigt att betrakta, Wigtigare
ej än någon annan bäl. Huru wise än och sälla wi of-
akta Måste wi en gång dock dricka dödens skål. Skörde-
man, din skål! se'n bälén tagit slut Kan Du gerna slipa,
wi ha druckit ut.

14. Werldarne förgås och stjernorne crevera, Månan
utas ost-mass en gång frötes upp, Solen remna skall, i nat-
ten reculera, Wid basunegäll af Domedagens tupp. För
de fromma se'n skall redas till en bäl, Att i ewig nektar
dricka Bryggarns skål.

5.

Duskan af en Bachi man.

Ack, om wi hade, go' wänner en så Ungerst win för wår
strupa, Och att wid sästängen wi wore två, Som ha-
f till att supa! Wi skulle ligga — gud signe guds
— Jag och kamraten med tungan i sän. Ack, om wi
go' wänner en så Ungerst win för wår strupa!

Ja, fast den sän wore tungen som bly, Skull' han
lätt till att bära: Jag skull' med krafter och rosende hy
min börda och swära, Och min kamrat skulle ta' mig
ann, Dansa med stängen och sjunga sitt namn. Ack, om
hade go' wänner, en så Ungerst win för wår strupa!

Ej på trehundra steg någon själ, Nej, ingen käst
trehundra! Nej, våra portar skull' stängas så wäl: In-
n skull' bulta och dundra. Bulta nå'n dit skull' wi lyfta
är stäng, Säkta som bröder och dö på en gång. Ack, om
hade go' wänner, en så Ungerst win för wår strupa!

4. Båd' uti urwäder, solsten och slätt, Dunder och blyt
i torfa, Ja, om från himlen föll englar pladast Neder i
skull' wi orka, Orka att slå, föra upp dem till mån,
ga basunen och dricka ur sän. Ack, om wi hade go'
nner, en så Ungerst win för wår strupa!

6.

Den hemwandrande.

Akt ifrån källarn kommer jag nu. Gata! Hur under-
lig synes mig du? Höger och wenster — ja, allt är
Gull är du, gata, och det med bested.

2. Måne! Må se, hur du tittar min wän! En
öppet och ett är igen. Wiste hor du supit, ja det syn-
flart. För gamle farbror! Du är på tre qwart.

3. Lyktorna, lyktorna — förs, hwad jag ser — Stå u-
på benen de måsta ej mer, Måla och famla fring wägga
och hus: Alla jag tror de ha fått sig ett rus.

4. Allt raglar fring, både litet och stort. Nyfter allena
här, skall jag gå fort? — Det syns betänfligt — ja wä-
ligt, jag spår. Heldre tillbaka på krogen jag går.

7.

Wid den fröjdefulla Bröllopsfest, då Drängen
Sven Petter Gummeson i Galnarp sam-
manwigdes med dygd: och sedesamma
Pigan Sara Märtha Arwids-dot-
ter i Fällén. Enfaldeligen
affattadt
af

Abraham Drilbom.

Närwarandes respektive god wänner! Klockarfar sin bö-
ga kallelse känner: Att uti rim och några ljustwelliga
toner Betygga ära åt lagets främsta personer.

2. Wår brud hon är nu så fin och fager en janta, In-
måle: Sven skulle ingen rarare pränta. Des soeter
mund och blåa ägonens glatter — Hwad under är wäl
de ha upptändt Sven Petter?

3. Dertill så har hon de aldra finaste dygder, Som ni-
gon eger i Wärends frejdade bygder; För hon kan wästra
så snällt och sömma och sticka Och wet att ljustligt och an-
ständigt sig sticka.

4. Brudgummen ock är en ungerswen will jag säga
Som wäl fått lära båd' så och ära och meja; En sadet
Gumme han är en gubbe, som stöttar: Det skönjes rät-
båd' af äng och äker och glöttar.

5. Hur stolt han blänker i bröllopskläderna rara, I sö-
te halsduk på märken köpt utå Sara. Krawatten
sömmade sjelfwa Prostgårds Magreta Och Skräddar
Sammel har jackan sytt Skall ni weta.

6. Må detta Brudpar så länge lefwa tillsammans, De
deras lycka i bygden spörjas med gamman. Må smör och
honing i deras hus ej fallera Och klockarfar mången snäll
lu vaccinera.

Wärdig Prost och höghärbärn! Prostinna! Som
sig fröjdar när solen mände uttrinnas. Så sprides gläd-
utöfwer festliga hyben, När prästen nufar mot lilla
man vid stopen.

8 Ty önska wi, att öfwer Prosthuset råde. All ljuslig tref-
nad och Guds margfallidiga nåde. Och när en gång deras
tinglas mände utrinna, Wi då till dottern och hjelpepresten
må tinna.

9. I hufwa tårnor, hwad wore festen och dansen, Om
ej I ej gäfwen dem hela lifwet och glansen? Med runda bar-
nmen och blåa ögonens flamma I tunnen locka sjelf flockar:
far till att slamma.

10. Ty akten er I raske, hurtiga swenner! Den ej för-
skott, han deras trolldom ei känner — För bäst I swängen
med dem i lustiga leken, De hjertat knipa precis som fatten
tog steken.

11. Sift far i Fällen och hederwårda Mor Grina! För
ärligt gille med många råtter och fina Af hjertans grund
lag tack och heder er egnar För mej och mor samt å andre
stjernas wagnar.

8.

Dagen efter.

Ja, nog är det roligt att rumla ibland Och göra sin rund-
kring kärleksliga ställen, Att sitta med rykande rem-
men i hand Och politisera förnumstigt i qwällen! Ja, nog
är det roligt på rummel att gå, O, förtide ej endast
morgon derpå!

2. Så låte man ont qwällen sig kände, så ung, Och
trastfalsklor ljödo och fång hördes tona. Men morgonen
kommer. Man wagnar så tung, Som bure på hufwu't man
hangslig frona. Ja, nog är det herrligt att plåga sin
opp, Men gråsligt att dagen derefter stå opp!

3. Till wattenbuteljen man sträcker den arm, Som sändes
att hämta långt ådlare waror. Och samwetet qwicknar, —
Gud! hwilket larm Af kopparslagarnes wäldiga skaror!
Ja, nog är det ljusligt att tömma sitt glas, Men dagen der-
er är wattenbalas.

4. Hwad jordiska hyddan är bräcklig och swag: Förlåt
mig, min moder natur! om jag gråter. Men ack! på en
är jag huden i dag! En morgon lif denna nu wäntar
ig åter. Ja "dagen derpå" är hwarendaste dag; Hwad
schén är stark! och hwad menskan är swag!